

битъ си Петъръ Дянката, запиталъ съ любопитство кантониерътъ.

— Крие ги въ сандъче, а то инакъ могатъ да бждатъ опасни. Еднажъ легналъ да спи, забравилъ зжбитъ въ устата си. Прѣзъ нощта нѣкакъ заработила машината и кога се събудилъ стопанинътъ имъ, погледналъ се въ огледалото, че що да види — устнитъ, езикътъ, гърлото, мжжецътъ — всичко изранено и почти изпоизедено.

— Брей, трѣбва да помни човѣкъ да ги изважда отъ устата си, кога спи, продума пакъ кантониерътъ Михо.

— Да, да, така трѣбва. Еднажъ Петъръ Дянката извадилъ зжбитъ си, турилъ ги подъ масата и заспалъ. Като се събудилъ, прѣди още да стане, рекълъ да ги похване, дали сж на мѣстото си. Зжбитъ не били добръ затворени, па му хванали и отржбали прѣста. Разсърдилъ се тѣхния господаръ скокналъ, зелъ ги и ги тръшналъ на дѣскитъ въ стаята. Какъ пуститъ му зжи се курдисали сами, та като почватъ по пода да хруската дѣ какво намѣрятъ: възглавница, чаршавъ, черга . . . всичко . . . всичко. Влиза майка му, че какво да види — всичката постеля въ стаята била обърната на брашно — изпоедена и сдробена.

Тя се затюхкала и вайкала, та тръгнала да дири мжжа си да му съобщи за изнамѣрването на сина имъ.

— Значи, зжбитъ сж май-опасни, казва кантониерътъ. Би трѣбвало човѣкъ да осигури на нѣкое дружество покжщнината си.

— Не само покжщнината си, извикалъ запотенъ кръчмарътъ, ами и живота си. И това безъ друго. Горкиятъ Петъръ Дянката, той бѣ уменъ да